

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Zilahy és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Bihary, Balassa és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és II. rendű alperesek ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. november 16. napján kelt 9.G.40.844/2015/15. számú ítélete ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja; a perköltségre vonatkozó rendelkezését részben megváltoztatja, és a felperes által fizetendő összeget bruttó 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forintra leszállítja.

Megállapítja, hogy a feljegyzett 165.140 (egyszázhatvanötezer-egyszáznegyven) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében elsődlegesen az I. rendű alperessel 2007. augusztus 26. napján kötött jelzálogszerződés semmisségének megállapítását, másodlagosan a zálogszerződés 8. pontjának első és harmadik bekezdéseiben foglalt rendelkezések tisztességtelensége folytán a szerződés részleges érvénytelenségének a megállapítását kérte a régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdésére és a 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § a) és b) pontjaira hivatkozással. Az elsődleges kereseti kérelmét a 2007. augusztus 30. napján kelt kölcsönszerződés érvénytelenségére alapította, mivel egyrészt a szerződés lényeges elemeiben a felek nem állapodtak meg, másrészt a szerződés a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 213. § (1) bekezdés a), c), és e) pontjai folytán semmis.

Az I. rendű alperes az első- és másodlagos kereseti kérelmek elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte. Vitatta a kölcsönszerződés érvénytelensége folytán a zálogszerződés semmisségét és a megjelölt szerződési feltétel tisztességtelenségét a régi Ptk. szerződéskötéskor hatályos 261. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte az I. rendű alperes javára 131.079 forint perköltség megfizetésére, valamint megállapította, hogy a 123.850 forint le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint a felperes mint adós és az I. rendű alperes mint hitelező 2007. augusztus 30. napján svájci frank alapú szabad felhasználású kölcsönszerződést kötöttek, amelyben a bank 13.268 CHF összegű kölcsön nyújtását vállalta. A felperes a kölcsön visszafizetésére 120 hónap alatt, havi 153,71 CHF összegű részletekben volt köteles. A szerződésben a THM mértékét 8,67%-ban, az éves kamatlábat a folyósítás időpontjában 6,95%-ban határozták meg. A kölcsönszerződés megkötésével egyidejűleg, annak biztosítékeként 2007. augusztus 26. napján a felperes és a II. rendű alperes mint zálogkötelezettek az I. rendű alperessel mint zálogjogosulttal jelzálogszerződést kötöttek. A szerződés 8. pontja szerint a felperes tudomásul vette, hogy az I. rendű alperes a zálogtárgy meglétét, rendeltetésszerű használatát, annak állagát bármikor jogosult ellenőrizni, értékét bármikor felülvizsgálhatja, valamint amennyiben a zálogtárgy állagának romlása a követelés kielégítését veszélyezteti, úgy kérheti a zálogtárgy helyreállítását, vagy a veszélyeztetés mértékének megfelelő biztosíték adását. A zálogkötelezettek tudomásul vették továbbá, hogy amennyiben a biztosítékadási kötelezettségnek felszólítás ellenére – megfelelő határidőn belül – nem tesznek eleget, úgy a jogosult a kielégítési jogát érvényesítheti.

Az ítélet jogi indokolásában az elsőfokú bíróság a csatolt okiratok és a felek előadása alapján megállapította, hogy közöttük a régi Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződés jött létre, ami a régi Ptk. 685. § e) pontja szerinti fogyasztói szerződésnek minősül. A régi Ptk. 205. § (2) bekezdésében foglaltak alapján vizsgálta a felperes állítását a kölcsönszerződés létre nem jötte körében, azt azonban nem találta megalapozottnak, mert a szerződés I.1. pontja rögzítette a kölcsön 13.268 CHF összegét, így az tartalmazza a tárgyát. Ezt követően vizsgálta, hogy a kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdésének a), c) és e) pontjai alapján semmisnek tekinthető-e, de egyik esetben sem találta megalapozottnak a felperes állítását. A Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontja körében kifejtette, hogy a szerződés egyértelműen tartalmazza annak tárgyát devizában, és a deviza alapú szerződések esetében nem szükséges a kölcsön összegének forintban történő meghatározása, mivel a devizában meghatározott kölcsönösszeg átszámítható forintra. A szerződés IV.5., IV.4., valamint IV.3. pontjában foglaltak alapján nem találta megalapozottnak azt a hivatkozást sem, hogy a szerződés a törlesztőrészek számának, összegének és a törlesztési időpontok hiánya miatt semmis, továbbá a kamat mértékének egyértelmű megjelölése folytán a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja miatt sem tekinthető semmisnek. Az elsődleges kereseti kérelem alaptalanságára tekintettel érdemben vizsgálta a zálogszerződés részleges érvénytelenségét, a 8. pont tisztességtelenségére irányuló másodlagos kereseti kérelmet a régi Ptk. 209. § (1), 209/A. § (2) bekezdései és a hivatkozott Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a) és b) pontjai alapján. Kifejtette, hogy a 2/2012. (XII.10.) PK véleményben meghatározott elvek az adott esetben nem alkalmazhatók, mivel az érintett rendelkezés nem egyoldalú szerződésmódosítási jogot határoz meg. Osztotta az I. rendű alperes védekezését, hogy a régi Ptk. 209. § (6) bekezdése szerint nem minősülhet tisztességtelennek az olyan szerződési feltétel, amit jogszabály állapít meg, vagy amit jogszabály előírásának megfelelően határoztak meg. A régi Ptk. 260. § (2)-(3) és 261. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltakat hívta fel és megállapította, hogy a jelzálogszerződés 8. pontja mindezek alapján került megállapításra, így annak tisztességtelensége nem vizsgálható. Utalt arra is, hogy azon rendelkezés, amely lehetővé teszi a szerződés azonnali hatályú felmondását amennyiben a zálogkötelezett a biztosíték kiegészítési kötelezettségének nem tesz eleget, a régi Ptk. 525. §-ából következik. Az adott rendelkezés a régi Ptk. 260. § (2) bekezdésében foglaltakat és az I. rendű alperesnek a Hpt. 78. §-ából eredő kötelezettségét biztosítja, e jogszabályi kötelezettségének tesz eleget, amikor a zálogtárgy mint biztosíték értékállóságára vonatkozóan köti ki a zálogfedezet kiegészítésére vonatkozó rendelkezéseket. A felek a támadott szerződési feltételt a jogszabályi előírásoknak megfelelően határozták meg, amelynek így tisztességtelensége nem vizsgálható. A támadott rendelkezés nem biztosít az alperes számára egyoldalú hatalmasságot, amely szerint egyoldalúan határozhatná meg a fedezetnyújtás időpontját, mértékét, módját vagy a pótlólagos

fedezet értékét, ezért sem állapítható meg a tisztességtelensége. A rendelkezés a zálogtárgy értékének csökkenéséhez köti a zálogfedezet kiegészítési kötelezettségét, aminek mértéket szab a kölcsönösszeg nagysága. Utalt arra, hogy a termőföldnek nem minősülő ingatlanok hitelbiztosítéki értékének meghatározására vonatkozó módszertani elvekről szóló 25/1997. (VIII.1.) PM rendelet 2 §-ában meghatározza mind a hitelbiztosíték fogalmát, mind a megállapításának módját. A PM rendelet mellékletei pedig az értékelési szakvélemény tartalmi és formai követelményeit, az értékelés módszereit rögzítik, így az ingatlan fedezeti értékének meghatározása nem az I. rendű alperes egyoldalú megítélésén, hatalmasságán múlik. Az adott rendelkezés így sem a régi Ptk. 209/A. §-a, sem a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerint nem tisztességtelen, mert az I. rendű alperes számára nem biztosítanak lehetőséget a szerződési feltétel egyoldalú értelmezésére. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjai alapján rendelkezett, a felperest marasztalta a jogi képviselővel eljáró I. rendű alperes ügyvédi munkadíjában.

A fellebbezést előterjesztő felperes elsődlegesen – tartalma szerint – az ítélet megváltoztatását, a zálogszerződés érvénytelenségének megállapítását és az I. rendű alperes perköltség viselésére kötelezését kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme a zálogszerződés részleges érvénytelenségének, a 8. pont mint tisztességtelen szerződési feltétel semmisségének megállapítására irányult, míg harmadlagosan az I. rendű alperes javára megállapított perköltség összegének 30.000 forint + áfára történő leszállítását kérte. Kifejtette, hogy a kölcsön összege a szerződéskötéskor nem került meghatározásra, így a zálogjog értéke sem határozható meg. A kölcsönszerződés I.1. és II.1. pontjának összevetése alapján megállapítható, hogy az I.1. pontban írt svájci frank összeg nem a tényleges kölcsönösszeg, az nem azonos a ténylegesen folyósított és svájci frankban nyilvántartott összeggel. A II.1. pontban svájci frankban megjelölt összeget egy későbbi, folyósításkori időpontban az alperes által alkalmazott számlakonverziós deviza vételi árfolyamon határozták meg, amelyre tekintettel nem került összegszerűen meghatározásra svájci frankban sem a kölcsön összege. Az számítás sem állapítható meg, mivel a folyósításkori átváltási árfolyam nem ismert, a folyósítási árfolyamot tartalmazó Hirdetmény nem része a szerződésnek. Nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben, hogy a kölcsönszerződésnek a forint összeget nem kellett tartalmaznia a deviza alapú hitelezésre tekintettel. A felek nem rögzítették a deviza árfolyam átszámításának alapját, így a kölcsönszerződés összegében mint a szerződés lényeges elemében a felek nem állapodtak meg, az a régi Ptk. 205.§ (2) bekezdése szerint nem jött létre. Továbbra is fenntartotta és részletesen kifejtette álláspontját, amely szerint a szerződés tárgyának, a kölcsön összegének meghatározottsága, továbbá az ügyleti kamat mértékének és ennek következtében a törlesztőrészek összegének feltüntetése hiányában a kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés a), c) és e) pontjaiba is ütközik, így az semmis. A másodlagos kereseti kérelme, a zálogszerződés 8. pontja semmisségének megállapítása körében az elsőfokú eljárás során kifejtett álláspontját ismételte meg, részletesen ismertette, hogy a 2/2012. (XII.10.) PK véleményben foglaltak az adott esetben miért alkalmazhatók, így a tételes meghatározás, a ténylegesség és arányosság, valamint az átláthatóság elvének sérelme folytán a megjelölt rendelkezés tisztességtelen és semmis. Nem derül ki a szerződésből, hogy mit ért a bank a zálogtárgy állagának romlása alatt, mennyi időnek kell eltelnie az állapot romlásától addig az időpontig, amíg erre tekintettel a bank már felmondhatja a szerződést. Ugyanígy az értékcsökkenés tekintetében sem állapítható meg, hogy mikor tekinthető a biztosított követelés zálogjogból való kielégítése veszélyeztetettnek. Előfordulhat, hogy a deviza árfolyam alakulása folytán a zálogtárgy akkor sem fedezi a biztosított követelést, ha egyébként értéke nem csökkent, vagy akár minimális, 10 forinttal történő értékcsökkenés esetén is felmondható a szerződés. A szerződés nem tér ki arra, hogy az állagromlást, az értékcsökkenést milyen módon lehet megállapítani, így az átláthatóság elve sérül. Végül támadta az I. rendű alperes részére megállapított 131.079 forint perköltséget, mivel az álláspontja szerint a 600.000 forint pertárgy

értékéhez képest eltúlzott. Az I. rendű alperes jogi képviselője ügyvédi munkadíját a vonatkozó IM rendelet alapján kérte a perérték 5%-ában megállapítani. Utalt rá, hogy, mindössze egy tárgyaláson vett részt, továbbá nagy számban visz hasonló pereket, részben azonos tartalmú beadványokat készít, amellyel jelentős munkát takarít meg, ezért indokolatlan és eltúlzott, továbbá az IM rendelettel ellentétes a megállapított munkadíj mértéke.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítéletábra a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, mivel a felek az erre vonatkozó értesítést követően tárgyalás tartását nem kérték.

Az ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, így azt az ítéletábra teljes terjedelmében vizsgálta felül. A fellebbezésben a felperes az ítélet hatályon kívül helyezését kérte, tartalma szerint az azonban a keresete szerinti megváltoztatásra irányult.

A fellebbezés nagyobb részben megalapozatlan, azt az ítéletábra kizárólag az I. rendű alperes javára megállapított ügyvédi munkadíj tekintetében találta részben teljesíthetőnek.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a per főtárgya tekintetében érdemi döntésével az ítéletábra egyetért, az indokolásában kifejtetteket az elsődleges kereseti kérelem tekintetében azonban csak részben osztotta, annak kiegészítését tartja szükségesnek.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a kölcsönszerződés I.1. pontja alapján, hogy a felek a kölcsön összegében megállapodtak, az a szerződésben CHF összegben egyértelműen megjelölésre került. A felek szerződéskötéskori akarata a kölcsön összege tekintetében annak forintban való megjelölése nélkül is megállapítható. Az ítéletábra a 6/2013. számú PJE határozat 1. pontjához fűzött indokolás és az 1/2016. PJE határozat 1. és III/2.a. pontjának indokolásában kifejtettek, valamint 1. pontjában írtak alapján rámutat arra, hogy a felek egyértelműen CHF alapú kölcsön nyújtásában állapodtak meg. A 2013. évi PJE határozat részletesen kitér a deviza alapú kölcsön konstrukciója körében arra, hogy a kölcsönösszeg meghatározásának milyen módjai vannak, melynek egyik típusa az, amikor a felek a kölcsönt devizában határozzák meg azzal, hogy a szerződés egyéb rendelkezései alapján nem kétséges, hogy a megjelölt deviza összeget a kölcsönt nyújtó pénzintézet egy későbbi időpontban forintba átszámított összegben folyósítja. A 6/2013. számú PJE határozat indokolása szerint az ilyen meghatározási mód nem sérti a régi Ptk. 523. §-ában írtakat, mivel nem szükséges, hogy a kölcsönadott folyósított összeg, illetve a törlesztőrészek összege tételesen szerepeljenek a szerződésben, az is elégséges, ha azok kiszámítható módon vannak meghatározva. Az adott esetben a kölcsönszerződésből egyértelműen kitűnik, hogy az I. rendű alperes a folyósítási feltételek teljesülését követően vállalta folyósítani a szerződés I.1. pontjában megjelölt 13.268 CHF összeget, a II.1. pontban foglaltaknak megfelelően forintban, azt azonban a folyósítás napján érvényes, a bank által alkalmazott és a Hirdetményében hivatkozott számlakonverziós deviza vételi árfolyamon kiszámított CHF összegben tartja nyilván. A kölcsönszerződés 13. és 15. pontjai alapján kétségtelenül megállapítható, hogy a felek az egyéb nem szabályozott kérdésekre az Üzletszabályzat és a Hirdetmény rendelkezéseit rendelték alkalmazni, ezért alaptalan a fellebbezés azon hivatkozása, hogy a Hirdetmény nem vált a szerződés részévé, így hiányában a folyósítási árfolyam nem határozható meg. A felperes számára nyilvánvalóan ismert volt a szerződés rendelkezései alapján, hogy a kölcsön összegét CHF összegben tartják nyilván, a CHF-ben meghatározott kölcsönösszeget a folyósítási feltételek teljesülése után a bank egy későbbi időpontban forintba átváltva folyósítja, ezért alaptalanul hivatkozott a felperes fellebbezésében arra is, hogy a forint összeg feltüntetése hiányában nem jött létre a felek között megállapodás a

szerződés lényeges kérdésében. A folyósítás időpontjában irányadó átváltási árfolyam pedig a Hirdetményből egyértelműen meghatározható, így a folyósítás időpontjában is kiszámítható a kölcsön összege CHF-ben is. Az elsőfokú bíróság ennek alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a kölcsönszerződés létre nem jött és ennek következtében a zálogszerződés érvénytelensége nem állapítható meg.

A felperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében arra is, hogy a kölcsönszerződés Hpt.-be ütköző semmissége eredményezi a zálogszerződés érvénytelenségét. Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének a kölcsönszerződés Hpt.-re alapított érvénytelenségével összefüggésben kifejtett indokait azonban – eltérő jogi álláspontjára tekintettel – mellőzi és az alábbiakra mutat rá.

A zálogszerződés érvénytelensége a főkötelezettséghez képest önálló és járulékos semmisségi okok alapján is megállapítható. A jelzálog-, illetve a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelmek vizsgálatának sorrendjét ezért alapvetően az határozza meg, hogy semmisségüket a felperes milyen okokra alapította. Az adott esetben a felperes a jelzálogszerződés semmisségét kizárólag a kölcsönszerződés semmisségére hivatkozással, tehát nem önálló, hanem járulékos ok fennállása alapján állította, ami a jelzálogszerződés érvénytelenségének önálló elbírálását így kizárja. A kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítása iránt ugyanis a felperes önálló keresetet a 2014. évi XL. (DH 2) törvény speciális szabályainak megfelelően nem terjesztett elő. A kölcsönszerződés semmisségének vizsgálatához a DH 2 törvény 37. § (1) bekezdése alapján az érvénytelenség törvényben meghatározott jogkövetkezményének alkalmazására vonatkozó, a felek közötti elszámolásra is kiterjedő, összegszerűen is megjelölt határozott kérelmet is elő kellett volna terjesztenie. Ilyen, a kölcsönszerződés érvénytelenségére alapított kereseti kérelem hiányában pedig a zálogszerződés semmissége kizárólag a kölcsönszerződés érvénytelensége folytán érdemben nem vizsgálható.

Az adott esetben a felperes úgy hivatkozott a zálogszerződés érvénytelenségére és kérte annak megállapítását a régi Ptk. 239/A. §-a alapján, hogy egyidejűleg a kölcsönszerződés teljes érvénytelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelme nem volt. A régi Ptk. 234. §-a értelmében ugyan általában elegendő a kölcsönszerződés érvénytelenségére hivatkozni, mivel a semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség. Az adott esetben azonban önmagában a kölcsönszerződés semmisségére történő hivatkozás, különös tekintettel a DH 2 törvény speciális anyagi és eljárásjogi szabályokat meghatározó rendelkezéseire, nem eredményezheti az ahhoz kapcsolódó járulékos zálogszerződés érvénytelenségét. A kölcsönszerződést biztosító, járulékos zálogszerződés érvénytelenségének a megállapítása iránti kérelmet tartalma szerint úgy kell tekinteni, hogy az a kölcsönszerződés érvényességének a vitatására is kiterjed. E nélkül ugyanis a járulékos zálogszerződés érvényessége nem állapítható meg, mivel a bíróságnak az alapjogviszonyt érintően is állást kell foglalnia. Ha a kölcsönszerződés érvénytelenségét jelöli meg a felperes a keresete kizárólagos jogalapjaként, akkor a per szükségképpen a DH 2 törvény hatálya alá tartozik, és a speciális szabályozásra tekintettel a DH 2 törvény 37. § (1) bekezdése értelmében az érvénytelenségre irányuló kereset mellett annak jogkövetkezményei alkalmazására is kiterjedő, valamint az elszámolást érintő, összegszerű kereseti kérelmet is elő kell terjesztenie. Ennek hiányában a kölcsönszerződés érvénytelenségének általános és különös, a régi Ptk. 237. §-a szerinti jogkövetkezményei nem vonhatók le. Az elsőfokú bíróság így a kölcsönszerződés semmisségét és erre alapítottan a zálogszerződés érvénytelenségét csak a DH 2 törvény 37. § (1) bekezdésének megfelelő, jogkövetkezményre is kiterjedő kereseti kérelem esetén vizsgálhatta volna érdemben. Ennek hiányában nem volt érdemben vizsgálható, hogy a szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés a), e) és c) pontjainak megfelel-e.

Az ítélet tábla utal továbbá a BDT2015. 3361. számú eseti döntés III. pontjára, amely részletesen kifejti, hogy a kölcsönszerződés érvénytelensége nem eredményezi szükségképpen, hogy a kölcsönszerződést biztosító zálogszerződés kötelezettje mentesülne a zálogtárgyból való helytállás alól. A zálogkötelezett helytállási kötelezettségének alakulása ugyanis attól is függ, hogy a biztosított szerződés érvénytelenségének a bíróság melyik jogkövetkezményét alkalmazza. Amennyiben a bíróság a DH 2 törvény fenti rendelkezése értelmében a jogkövetkezményre is irányuló kereseti kérelem alapján a szerződés érvényessé nyilvánításáról dönt, abból nyilvánvalóan nem következhet a járulékos jellegű zálogszerződés érvénytelensége.

Az elsőfokú bíróság a zálogszerződés 8. pontja tisztességtelensége körében előterjesztett kereset vonatkozásában a releváns tényeket megfelelően feltárta, az ítélet tábla döntésével és annak indokaival egyetért, így utal a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltak alapján e körben az elsőfokú ítélet helyes indokaira. Azokat a fellebbezésre tekintettel az alábbiakkal egészíti ki.

A felperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a 2/2012. (XII.10.) PK véleményben foglalt elvekre, mivel azok kifejezetten az egyoldalú szerződésmódosítási jogra értelmezhetőek. Az érintett rendelkezés azonban nem határoz meg az I. rendű alperes számára egyoldalú hatalmasságot, vagy egyéb szerződésmódosítási lehetőséget. A 8. pont, ahogyan azt az elsőfokú ítélet helytállónan megállapította, a régi Ptk. 260. §-ában foglalt törvényi rendelkezéseknek felel meg, a rendelkezés és a normaszöveg azonossága egyértelműen megállapítható, így annak tisztességtelensége a régi Ptk. 209. § (6) bekezdése szerint kizárt.

Az ítélet tábla ugyanakkor egyetértett a felperes harmadlagos fellebbezésében foglaltakkal annyiban, hogy az elsőfokú bíróság által az I. rendű alperes javára megállapított 131.079 forint összegű ügyvédi munkadíj a jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel nem áll arányban, az eltúlzott, mérséklése indokolt a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján. A fellebbezésben felperes alaptalanul hivatkozik azonban arra, hogy a perbeli esetben a pertárgy értéke 600.000 forint tekintettel arra, hogy a zálogszerződés érvénytelenségének a megállapítását kérte. A pertárgy értékét az elsőfokú bíróság a 2016. augusztus 31. napján tartott tárgyaláson kihirdetett végzésében helytállónan állapította meg a folyósított kölcsön összegében, 2.064.235 forintban. Az ott kifejtett állásponttal és indokokkal az ítélet tábla maradéktalanul egyetért. Az elsőfokú bíróság is e perérték alapul vételével határozta meg a jogi képviselő munkadíját, aki azonban mindössze egyetlen tárgyaláson volt jelen és két írásos beadványt készített; 5. sorszám alatt ellenkérelmet, valamint további előkészítő iratot nyújtott be 13. sorszám alatt, mindösszesen 8 oldal terjedelemben. A felperes módosított kereseti kérelmére, a zálogszerződés teljes semmisségére a 13. sorszám alatti, 2016. szeptember 12-én benyújtott előkészítő iratában érdemben nem nyilatkozott, az azzal kapcsolatos jogi álláspontját nem fejtette ki, beadványa tartalma többnyire megegyezik a korábbi ellenkérelmében írtakkal. Az így kifejtett tevékenység idő- és munkaigényét értékelve nem indokolt a pertárgyérték szerinti 103.200 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíj, a másodfokú bíróság álláspontja szerint az eltúlzott, a kifejtett tevékenységgel arányosnak mindössze 50.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj tekinthető.

Az ítélet tábla erre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében – részben eltérő indokolással – helyben hagyta, míg a perköltségre vonatkozóan a felperest ügyvédi munkadíjban marasztaló rendelkezését bruttó 63.500 forintra leszállította a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A felperes fellebbezése érdemben nem vezetett eredményre, az I. rendű alperes azonban fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, így a másodfokú eljárásban értékelhető költsége nem merült fel, ezért az ítélet tábla a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése ellenére részére nem állapított meg költséget. A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 165.140 forint

fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján a másodfokú eljárásban pervesztesnek tekintendő felperes helyett az állam viseli.

, 2017. év május hó 3. napján

dr. Sándor Ottó s.k.
a tanács elnöke

dr. Buglyó Gabriella s.k.
előadó bíró

dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő